

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Έκτον έτος τούτο είναι,
κι' ούρα πάλιν α' Αθήνα.

'Ο Ρωμήος την ιδουμάδα — μόνο μήδε φορά δε βγαίνη,
κι' δένταν έχω ξυπνάδα — κι' δύνται μαζί κατεβαίνη,
Συνδρόμεταις θά δέχγωμαι — δέντι τούς άνθεμαί,
μοναγά στάς 'Επεργίας — και 'ερδ 'Επετερίδην,
έπειδη καιρούς πτωχίες — τρέχει το 'Ελληνικόν,
Συνδρόμη γιά κάθε χρόνο — φρέγκα δάσκαλα και μόνε,

"Έτος χλίαρι δικτακόδας κι' δύδοτηκοντα έννεά,
και αύτος δ χρόνος θάχη περισσώματα γεννατα.

γιά τά έντα δύναμες μίρη — δικτακέντει και 'ερδ χέρι.
Άλλ' ίδιαν συνδρόμεται — δέν θά γίνωνται ποτε,
κι' δένταν κι' ένχρατης — δέν περάς συδρόμητης.
Κι' ούτις θάλω ντρασέρι — με κανένα σανούριη.
Γράφματα και συνδρόμαι — αποτελένται σ' έμε.
Μές στών ρόρων τήν άντερα — κι' δ ρωμήος μας μήδε δικέρα.

Τού 'Ιουλίου πρώτη,
μάς φέρνουν τὸν Δεσπότην.

Δικόδα πενήντα έννιά,
μπάμ! μπούμ! σκοτωμοί στὸν ντουνγά.

Μάς έρχεται και δ τρανδς
δ Καλλιγάς δ Γερμανός.

'Ο Γερμανός μὲ μπούγγο έδω μάς δριβάρει,
ντελόγκου δ Κολιάτος κρυψά τὸ σκαπουλάρει,
πλακόνει δ Δεσπότης δπ' τήν Κεφαλλονιά,
δώστε τούς άλλους οβλους ασπούνι και σχινιά,
οδλοί, μουρέ, διάπανου εἰς τὰ καμπαναρία,
βαρέστε καμπανέλια νά γίνη φασαρία.

Γιά 'κειδήν έσηκωθήκαν τά ράσσα στὸ ποδάρι,
γιά 'κειδήν και δ Τρικούπης τ' άνδρε τού σπόρκάρει,
γιά 'κειδήν και δ Κολιάτος μὲ τού 'Ελληνικούρας
πατόκορρα τούς άλλους τούς λούσαι στὸ βρισίδι,
γιά 'κειδήν και δ Δεσπότης τῆς Σύρους τού λιγοδράσεις
στὸν Γολγοθᾶ ἐπήγε νά πιγ χολή και ξόδι.

Γιαμά έσεις οι άλλοι άδειάστε τήν γωνιά,
γιά μούδικαις άδιάντι, τίγκ τάγκ τὰ καμπανέλια...
πλακόνει δ Δεσπότης δπ' τήν Κεφαλλονιά...
πω! πω! τοῦς άλλους οβλους κακό και συφορέλια.
Πλακόνει δ Δεσπότης... διπτρός, Κεφαλλονίταις...
κτυπάτε παλαμάκια, σήκωστε τού μύταις.

Καλώς τον τὸν Δεσπότη, καλώς τὸν Καλλιγά,
πούς 'χάσαν τὸ καλάθι οι άλλοι μὲ ταύγα.
Αδτός δπ' οβλους δχει πρό δυνατό κεφάλι:
χωρίς αμφιβολία και δασολούταμέντε,
κι' ζεν μίτρα διαμαντένιας Μητροπολίτη βάλη
κάλο πεναστό θάναι: και δχι: άταιδέντε.

Καλώς τον τὸν Δεσπότη, καλώς τὸν Καλλιγά,
δικούς γιά δαστούς οβλοί άνοιξαν καυγά,
πούς 'βγήκαν Δεσποτάδες μεγάλοι στὸν ντουέλο
κι' είπε πολλά ή γλωσσας τούς κέρουν τούς τρελλούς,
γιά 'κειδήν τού Θεοτόκη σαλτάρει τὸ τσερβέλο
και τούς χαλάρη ή κόντρα σοφίτα τούς μραλούς.

Καλώς τον τὸν Δεσπότη και τὸν Μητροπολίτη,
πούς 'μπήκε μὲ τὸ ζέρι στῶν άλλονων τή μότη,
δικούς τού πρέπει σμέρνα και μπόλικο λιβάν,
δικούς Μητροπολίτη τὸν θάλουν κι' οι Βαλλιάνοι.
Καλώς τον τὸν Δεσπότη, καλώς τὸν Γερμανό,
πούς στήν 'Αθήνα πέφτει δπό τὸν ουρανό.

